

Arrest

nr. 340 842 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarige kind X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verkreeg in februari 2023 een verblijfsrecht in de hoedanigheid van werknemer. Ze diende op 13 november 2024 in naam van haar minderjarig kind een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse moeder (de verzoekster).

Op 7 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2024 werd ingediend door:

Naam: E. (...)
Voornaam: Y. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 2012
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.11.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn moeder A. (...) O. (...) Y. (...) (RR (...)), Spaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, § 2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Er kan opgemerkt worden dat referentiepersoon in februari 2023 het verblijfsrecht verkreeg als loontrekkende. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat alle tewerkstelling van de referentiepersoon in België is stopgezet sinds 23.04.2024. Op welke basis de referentiepersoon heden het verblijfsrecht als EUBurger uitoefent is niet bekend. Bij gebrek aan bewijs van tewerkstelling én gebrek aan bewijs van inschrijving bij een sociaal verzekeringskantoor (en bijgevolg geen activiteit als zelfstandige in België) is het redelijk aan te nemen dat ze op heden dient beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

De referentiepersoon liet na de gemeente in kennis te stellen dat ze niet langer actief is als loontrekkende, met als gevolg dat de huidige aanvraag werd opgemaakt op basis van de voorhanden zijnde gegevens. Het is echter redelijk te stellen dat beiden op de hoogte waren van deze gewijzigde situatie.

In dergelijk geval is ook art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelke het volgende stelt: “[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Bewijsstukken omtrent de bestaansmiddelen van referentiepersoon werden niet voorgelegd, waardoor de DVZ heden geen zicht heeft op de actuele bestaansmiddelen die zij ter beschikking heeft, noch kan geoordeeld worden over de stabiliteit, regelmaat en aard ervan. Verder kan evenmin blijken dat referentiepersoon ook na het einde van haar tewerkstelling in aanmerking zou zijn gekomen voor een werkloosheidsuitkering en of dat desgevallend tot op heden het geval zou zijn. De DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA is daartoe bevoegd. De referentiepersoon is er toe gehouden aan te tonen dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene van de sociale bijstand te kunnen vrijwaren. Dit vereist bovendien een minimaal toekomstperspectief.

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging..

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient gesupprimeerd te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, §2, 3° en §4; 42, §1, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 07.05.2024) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan

geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 40bis § 2, 3° en artikel 40bis § 4 van de Vreemdelingewet bepalen het volgende:

Artikel 40bis § 2, 3°:

“[...] § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. [...]”

Artikel 40bis § 4:

“[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie⁴ moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.[...]”

Artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingewet bepaalt als volgt:

“[...]”

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...]”

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 07/05/2025 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (ACTUELE) gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker nagelaten zou hebben om de 'documenten' binnen te brengen bij verweerder;
- dat verzoeker zijn aanvraag niet langer beoordeeld moet worden vanuit de toestand van de referentiepersoon als 'loontrekkende' (lees: artikel 40bis § 2, 3° Vreemdelingenwet) maar vanuit de toestand van "beschikker voldoende bestaansmiddelen" (artikel 40 § 4, 2° van de Vreemdelingenwet); - dat er geen reden toe bestaat om een behoefteanalyse toe te passen (artikel 42 § 1, lid 2 Vreemdelingenwet);

Met betrekking tot de schending van artikel 40bis § 2, 3° juncto artikel 40bis § 4 juncto het zorgvuldigheidbeginsel in samenlezing met de redelijkheid en het recht om gehoord te worden.

In het kort kan het argument van verzoekster moeder (qq. verzoeker) als volgt worden samengevat.

Verzoeker diende op datum 13/11/2024 een aanvraag tot verblijf middels een bijlage 19ter op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarbij in de bijlage 19ter op geen enkel moment verzoeker gevraagd werd bijkomende documenten toe te voegen aan zijn dossier (zie stuk 9).

Verzoekers moeder en verzoeker zelf hadden een rechtmatige verwachting dat van hen geen bijkomende documenten en/of bescheiden kon worden gevraagd. Noch moesten zij ervan uitgaan dat zij dit op zelfstandige wijze aan verweerder moesten overmaken.

Immers, het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met het redelijkheidsbeginsel en het recht om gehoord te worden, verplicht verwerende partij om alvorens een dergelijke beslissing (lees: bestreden beslissing) te nemen, en waarbij verweerder met vragen zit, dat zij de rechtsonderhorige aanschrijven – desnoods via de gemeentediensten – en hen om bijkomende documenten te vragen.

In casu heeft verwerende partij nagelaten bijkomende documenten aan verzoeker te vragen. Verzoekster en haar zoon werden onmiddellijk met een weigering geconfronteerd, zonder de kans te krijgen hun dossier te vervolledigen, op vraag van verwerende partij. De modus operandi van verwerende partij, getuigd van een kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk handelen, die het rechtmatige opgewekt vertrouwen in hoofde van verzoeker en diens moeder (referentiepersoon) heeft geschaad. Verwerende partij creëert hiermee een rechtsonzekere situatie.

Voorts blijkt uit de lezing van de bijlage 19ter, de Vreemdelingenwet, en het gebrek aan instructies van verwerende partij om bijkomende / aanvullende documenten op te vragen, dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op basis van artikel 40bis § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Immers, in de bijlage 19ter werden geen inkomstendocumenten of ziektekostenverzekering opgevraagd. Wanneer verwerende partij zou menen (lees: veronderstelt) dat de moeder van verzoekster niet langer als loontrekkende zou zijn en aldus toepassing dient gemaakt te worden artikel 40 § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, dan is dit in schril contract met de in bijlage 19ter vermelde artikel 40bis. Meer nog, dan nog zou verwerende partij als een zorgvuldige en redelijke overheid, nog verzoeker en zijn moeder moeten horen, door in de gelegenheid te stellen stukken toe te voegen.

Kortom, heeft verwerende partij nagelaten om verzoeker en zijn moeder te horen. Ook heeft verwerende partij ten onrechte toepassing gemaakt van artikel 40 § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, en dienvolgens van artikel 40bis § 4 van de Vreemdelingenwet, en aldus met veronderstelling gewerkt in plaats van over te gaan naar een in concreto-onderzoek om een beslissing te nemen in het dossier van verzoeker.

Het enige waar verwerende partij gelijk in heeft is, de niet toepassing van artikel 42 § 1, li 2 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit volgens verzoeker sowieso niet van toepassing is, gezien uit het gehele administratieve dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende als minderjarige niet EU zoon van een EU onderdaan, die in België ingeschreven is als loontrekkende. In die zin, diende verzoeker geen enkel bijkomend document toe te voegen, behalve dat de ouder die hij vervoegt beschikt over het recht van bewaring, wat in casu het geval is.

Verwerende partij handelde daarmee niet alleen kennelijk onzorgvuldig, maar ook kennelijk onredelijk en in overtreding met de bepalingen en regels van het eerste middel. Om deze reden, werd verzoeker de mogelijkheid ontnomen om gehoord te worden om documenten binnen te brengen, ten einde zijn administratief dossier te vervolledigen.

Blijkbaar stonden de vingertoppen van de ambetaar van verwerende partij te popelen om een bijlage 20 te nemen, zonder oog te hebben voor de zorgvuldigheid en redelijkheid die van dezelfde ambtenaren van verwerende partij verwacht wordt.

Het is jammer en zelfs triest te moeten vaststellen dat verwerende partij geen grenzen meer kent, de zorgvuldigheid naast zich neerlegt, de rechtspraak van de Raad negeert en rechtsonzekerheid schering en inslag is en bovendien verwerende partij de klassieke knip-en-plak techniek blijft hanteren.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, 3° en §4 van de Vreemdelingenwet, dat de referentiepersoon in 2023 verblijfsrecht verkreeg als loontrekkende doch dat alle tewerkstelling is stopgezet sinds 23 april 2024. Bij gebrek aan tewerkstelling en bij gebrek aan bewijs van inschrijving bij een sociaal verzekeringskantoor, acht verweerder het redelijk aan te nemen dat de referentiepersoon op heden dient beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verweerder motiveert verder dat artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet in dat geval vereist dat onder meer wordt aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er werden geen bewijsstukken omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd waardoor verweerder heden geen zicht heeft op de actuele bestaansmiddelen die zij ter beschikking heeft. Er wordt dan ook geconcludeerd dat verzoekster niet aantoont dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu heeft verzoekster in naam van haar minderjarig kind een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse moeder (verzoekster). De aanvraag werd ingediend met toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van zijn echtgenoot of partner voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of partner en mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet, voor zover de minderjarige burger van de Unie nog niet over een duurzaam verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 42quinquies, § 1, beschikt, het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Het staat niet ter discussie dat er voor verzoeksters minderjarig kind een aanvraag om gezinshereniging werd ingediend met toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt duidelijk uit de bijlage 19ter van 13 november 2024 die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster lijkt ervan uit te gaan dat verweerder bij het onderzoeken van de verblijfsaanvraag daarentegen toepassing maakt van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat dit niet strookt met de rechtsgrond vermeld in de bijlage 19ter, namelijk artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog berust echter op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat verweerder toepassing heeft gemaakt van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet om de verblijfsaanvraag van verzoeksters minderjarige zoon te beoordelen. Er moet op worden gewezen dat verweerder, door een verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoeksters minderjarige zoon te weigeren, het verblijfstatuut van verzoekster zelf niet heeft gewijzigd. Verzoekster is en blijft een burger van de Unie met een recht op verblijf in het Rijk. De bestreden beslissing doet hier geen afbreuk aan. Verweerder heeft enkel onderzocht wat de feitelijke situatie van verzoekster, de referentiepersoon, was op het ogenblik dat hij een standpunt diende in te nemen aangaande de verblijfsaanvraag van verzoeksters kind – namelijk of verzoekster nog werknemer of zelfstandige was – en dit om te kunnen bepalen welke wettelijke vereisten in casu van toepassing zijn. Verweerder stelt vast dat de referentiepersoon op het moment van het nemen van de bestreden beslissing reeds sinds 2024 niet meer aan het werk is en er ook geen bewijs van inschrijving als zelfstandige voorligt waardoor het redelijk aan te nemen is dat ze dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. In die zin kan dan ook, voor wat betreft het verblijfsstatuut van de referentiepersoon, dienstig worden verwezen naar artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat iedere Unieburger het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in België te verblijven indien hij onder meer voor zichzelf over voldoende

bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster laat uitschijnen, blijkt aldus niet dat verweerder de voorliggende verblijfsaanvraag zou hebben beoordeeld met toepassing van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens betoogt verzoekster dat uit het administratief dossier blijkt dat zij, als referentiepersoon, in België is ingeschreven als loontrekkende en dat ze voor haar minderjarige zoon een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. In die zin diende ze enkel aan te tonen dat ze als ouder over het recht van bewaring beschikt, zonder dat ze daarnaast nog bijkomende documenten diende toe te voegen.

Hoewel verzoekster, als Spaanse onderdaan, in 2023 inderdaad een verblijfsrecht in België bekam in de hoedanigheid van werknemer overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat verweerder op het moment van het nemen van de bestreden beslissing de actuele en feitelijke situatie van verzoekster onderzoekt teneinde na te gaan welke wettelijke vereisten op dat moment gelden. Verweerder heeft vastgesteld dat alle tewerkstelling van verzoekster, de referentiepersoon, sinds 23 april 2024 is stopgezet. Verzoekster betwist dit bovendien niet. Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoekster evenmin een bewijs voorlegt waaruit blijkt dat ze is ingeschreven als zelfstandige bij een sociaal verzekeringskantoor. Aldus concludeert verweerder dat het redelijk is aan te nemen dat verzoekster op heden beschouwd dient te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er wordt niet aangetoond dat deze vaststelling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verweerder verwijst op goede gronden naar artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat ze geen bijkomende documenten zoals een bewijs van voldoende bestaansmiddelen diende over te maken. Deze zienswijze zou immers voorbijgaan aan hetgeen dat in artikel 7.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) uitdrukkelijk is bepaald. Hierin wordt gesteld dat familieleden die geen burger van de Unie zijn slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden in functie van de burger van de Unie die zij wensen te vervoegen voor zover is voldaan aan de in artikel 7.1 onder a, b of c gestelde voorwaarden. Er dient derhalve steeds te kunnen worden vastgesteld dat de te begeleiden of te vervoegen burger van de Unie een werknemer of zelfstandige is, of een Unieburger is die voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland en die over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of een Unieburger is die is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen, die beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt en die de bevoegde nationale autoriteit, door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland. In overweging 10 van de Burgerschapsrichtlijn is daarenboven aangegeven dat het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden mag worden onderworpen om er voor te zorgen dat zij tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland.

Tenslotte voert verzoekster aan dat er in de bijlage 19ter die haar werd overhandigd nergens wordt gevraagd om bijkomende documenten aan het dossier toe te voegen, noch moest zij ervan uitgaan dat zij dit op zelfstandige wijze aan verweerder diende over te maken. Het feit dat verweerder heeft nagelaten om bij verzoekster de nodige documenten op te vragen, zou getuigen van een onzorgvuldig en onredelijk handelen. In die zin beroept verzoekster zich tevens op een schending van het hoorrecht.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestaande zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

In wezen is verzoekster van oordeel dat indien verweerder het nodig achtte dat er bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden vorgelegd, hij verzoekster daartoe had moeten uitnodigen om haar uitdrukkelijk de kans te geven dergelijke documenten bij te brengen. Hoewel verzoekster kan worden bijgetreden waar ze aanvoert dat er in de bijlage 19ter van 13 november 2024 niet wordt verzocht een bewijs van voldoende bestaansmiddelen over te maken, moet worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoont welk belang ze bij haar kritiek kan laten gelden. Verzoekster verduidelijkt immers niet welke bewijzen van voldoende bestaansmiddelen ze had kunnen overmaken indien ze daartoe uitdrukkelijk zou zijn uitgenodigd door verweerder. Verzoekster toont dan ook niet aan dat ze bepaalde bijkomende stukken had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek ervan het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen. Een schending van het hoorrecht, noch van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Er dient te worden geconcludeerd dat verzoekster er niet in slaagt het motief van de bestreden beslissing, namelijk dat er geen bewijsstukken omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden vorgelegd zodat niet kan worden nagegaan of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te verhinderen dat haar zoon tijdens zijn verblijf in het Rijk ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel, te weerleggen. Bijgevolg is niet voldaan aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoeker een Spaanse moeder heeft waarmee hij een duurzame relatie heeft en volledig van afhankelijk is.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Spaanse moeder. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst geen gezinzel zou kunnen in standhouden daar zijn Spaanse moeder in België woonachtig is. Eveneens blijkt dat zowel verzoeker evenals verzoekers moeder zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Spaanse moeder.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker en zijn Spaanse moeder.

Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn affectieve, sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C-249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een bijlage 20 zonder BGV) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet afdoende ondervraagd noch afdoende gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden. Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op het beschermenswaardig gezinsleven met haar minderjarig kind. Er ontstaat tussen het minderjarige kind en diens ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt in casu dan ook niet betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Er moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94,

Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar kind zijn gezinsleven met zijn moeder enkel in België zou kunnen beleven. Ze voert aan dat haar zoon in het land van herkomst geen gezinscel in stand zou kunnen houden met zijn Spaanse moeder die in België woont. Er wordt echter niet uiteengezet welke concrete hinderpalen zouden verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt verdergezet, zoals bijvoorbeeld in Spanje. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden beschouwd als een vrijgeleide dat zou toelaten steeds de bepalingen van de Vreemdelingenwet aan de kant te schuiven. In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad merkt nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft maar slechts de beslissing tot weigering van een verblijfsaanvraag. Niets staat verzoekster in de weg een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen indien zij meent te voldoen aan de voorwaarden hiertoe bepaald. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het grondgebied binnen te komen en er te verblijven, zolang zij maar voldoet aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Een tijdelijke verwijdering om zich in de regel te stellen betekent geen inbreuk op haar gezinsleven. Verzoekster toont niet anders aan. Het feit dat aan het verblijf van descendentes van Europese onderdanen voorwaarden worden gesteld, schendt op zich niet het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Een schending van deze bepaling kan niet worden vastgesteld.

Waar verzoekster in haar tweede middel opnieuw de schending aanvoert van het hoorrecht omdat zij niet afdoende werd ondervraagd of gehoord omtrent de persoonlijke en familiale situatie van haar zoon, volstaat haar betoog wederom niet om een schending van het hoorrecht aan te tonen. Verzoekster verduidelijkt geenszins welke concrete elementen aangaande de persoonlijke en familiale situatie van haar kind zij kenbaar had willen maken aan verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt niet dat verzoekster zich niet in de mogelijkheid bevond om bij het indienen van de verblijfsaanvraag op 13 november 2024 alle pertinente persoonlijke en familiale elementen toe te lichten.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit) en van de artikelen 40, §4, 2°; 40bis, §2, 3° en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt dat de bevoegde minister zijn bevoegdheden delegeert en bepaalt voor welke wetsartikelen welke categorie ambtenaren bevoegd zijn om handelingen voor en namens hem te nemen.

Nergens in het MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) wordt expressis verbis bepaald dat een “attaché” de toepassing kan maken van artikel 40 § 4, 2° Vreemdelingenwet, van artikel 40bis § 2, 3° Vreemdelingenwet, van artikel 42 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet.

Het is een onderdeel van de legaliteit van een administratieve beslissing om te kunnen nagaan of de ambtenaar of gemachtigde van de Minister al dan niet bevoegd (lees: bij wet gemachtigd) is om de bestreden beslissing te nemen en te ondertekenen, namens de Staatssecretaris.

Wanneer de wetgever het noodzakelijk acht voor de wettigheid van een administratieve beslissing dat de ambtenaar die de bestreden beslissing neemt daartoe bevoegd zou zijn en daartoe een Ministerieel Besluit

voor afkondigt, geldt die redenering ook in de omgekeerde richting, met name dat het niemand anders dan de Minister (lees: Staatssecretaris) zelf die de bestreden beslissing had moeten nemen, nu er geen enkele wettelijke grondslag bestaat waaruit de "attaché" zijn bevoegdheid put om toepassing te maken van artikel 40 § 4, 2° Vreemdelingenwet, van artikel 40bis § 2, 3° Vreemdelingenwet, van artikel 42 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet de volledige inhoud van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door mevrouw V. (...) M. (...) die de titel van "attaché" draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

(...)

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 40bis § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 40 § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 40 § 4, 2° Vreemdelingenwet, van artikel 40bis § 2, 3° Vreemdelingenwet, van artikel 42 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet.

In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 40 § 4, 2° Vreemdelingenwet, van artikel 40bis § 2, 3° Vreemdelingenwet, van artikel 42 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet door de voormelde "attaché" gemaakt is door een onbevoegde persoon.

Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.

Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden."

3.6 Zoals blijkt en niet wordt betwist door verzoekster, werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 13 van het Delegatiebesluit luidt:

"§1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981: (...) artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; (...)

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt."

Zoals blijkt, kan conform artikel 13, §1 van het Delegatiebesluit een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die "minimaal een functie van attaché" uitoefent beslissingen nemen met toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, waaronder de in casu bestreden beslissing. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar ze aanvoert dat nergens uit het Delegatiebesluit zou blijken dat een personeelslid dat minimaal een functie van attaché uitoefent beslissingen zou kunnen nemen met

toepassing van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Immers volgt uit artikel 13 van het Delegatiebesluit uitdrukkelijk dat personeelsleden die minimaal de functie van attaché uitoefenen, beslissingen kunnen nemen in toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, zijnde beslissingen waarbij het gevraagde recht op verblijf niet wordt erkend, afgegeven in de vorm van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. In casu betreft de bestreden beslissing een bijlage 20, waarvoor personeelsleden die minimaal een functie van attaché uitoefenen wel degelijk bevoegd zijn.

Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing is genomen door een gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, namelijk mevrouw M. V., die de titel 'attaché' draagt. Hieruit volgt dat mevrouw M. V. in de hoedanigheid van attaché daadwerkelijk bevoegd is om beslissingen te nemen in toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Minstens wordt het tegendeel niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 13 van het Delegatiebesluit wordt in casu niet aangetoond. Het derde middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN